

POEME

BRAȘOVUL NEADEVĂRAT

Când am plecat, tu mă așteptai
În Piața Sfatului, sub o pălărie de paie,
Erai subțire și tânără, și blondă, erai
Pe o bancă, și bănci în jur erau o droaie

Timpul s-a oprit în loc, în oraș,
Se rotea în jurul tău zgomotos
Era aerul, eram eu, eram laș
Ca o cămașă întoarsă pe dos

Timpul s-a scurs odată cu berea din pahare
și mie mi-a căzut tot părul meu șui,
când stăteam alături, sculat în picioare
lângă tine, în Piața Sfatului,

eu m-am schimbat și tu te-ai schimbat
numai orașul a rămas la fel se pare
în Piața Sfatului pe o bancă de fag
noi am stat ca două raze de soare

nu am vorbit și nu ne-am privit
nimic nu ne-am spus ce rost avea
timpul se rotea în jurul nostru ca un bolid
ca și când pentru a ne saluta

apoi eu am plecat „și tu ai făcut copii grași”
apoi ai plecat și tu din Răcădău din Steagu din Săcele
din Piața Sfatului de pe Tâmpa din oraș
din sticlele de votcă de pe geam din buzunarele mele

până Piața Sfatului a devenit pustie ca un chei
până apa s-a limpezit și cerul s-a înseninat
până cineva a ieșit din Tractoru din Bartolomeu și din Schei
și a strigat că tot ce-am spus eu nu e adevărat

„ERAM DIN BRAȘOV POETUL CEL MAI URÂT”

În clipa când te-am văzut
Intrând în casă ca un cuțit
Nu mai aveam nicio speranță mut
„Eram din Brașov poetul cel mai urât”

„Eram din Brașov poetul cel mai urât”
Încălțat în adidași, cu un rucsac gol în spate
În clipa când tu intrai în casă ca un cuțit
Eu mă aflam pe o motocicletă roșie poate

și goneam cu toată viteza spre apus
pe când brașovenii se îmbulzeau pe peron
dragoste plecare aștept sus
cineva striga din toți bojocii la megafon

eu eram acela și eu te strigam cochetă
strigam dragoste strigam gol strigam speranță neliniștit
pe când tu goneai spre apus pe o motocicletă
iar eu intram în casă ca un cuțit

SANDRINA

De când ai plecat, Sandrina,
Aici nu se întâmplă nimic, Mivina,
O pun la ore fixe
De când Artiom o pățise
și a mers „cu un tren galben de mucava”
într-o direcție total opusă, pa, pa,
ai să râzi în hohote, Sandrina,
dar numai tu ai putea să știi a cui e vina
că ai plecat cu soare cu fum
și m-ai lăsat să te caut pe drum
dar eu te aștept totuși să te întorci
și în brațele mele iarăși să torci

MĂTUȘA MEA EUGENIA

mătușa mea eugenia nu
 a fost căsătorită niciodată
 repetând soarta atâtor femei frumoase care au
 respins unul după altul
 toți pretendenții până au
 rămas singure
 rămasă singură s-a
 dedicat nepoților fraților ei pe care-i
 răzgâia cum putea
 învățându-i să deosebească
 ciupercile otrăvitoare de
 cele bune
 lucrurile rele de cele
 bune învățându-i ce-i

mila și ce-i
 tristețea când
 am împlinit patru ani am
 bătut ulițele satului ca să-i
 găsec un mire dar
 nimeni nu
 mi s-a părut vrednic de
 mătușa mea
 ceea ce îmi mai amintesc acum
 despre ea
 e cum mă aducea acasă
 seara târziu și
 când pleca
 parcă cineva ar fi suflat în
 lampa cu gaz

Dublura

MAMA MEA

în drum spre mama mea
 internată la spital treceam
 inevitabil pe lângă o
 casă cu un
 cireș în curte unde
 la o masă de
 lemn doi bătrâni jucau șah
 stând în picioare la
 marginea tablei ca la
 marginea
 unui râu cu
 mâinile scoase din
 buzunare și cu niște
 strigăte de albatros
 mutau cu
 repeziciune piesele
 albe și negre de
 parcă s-ar fi
 temut să nu le fure
 cineva câțiva ani nu am
 mai fost deloc pe
 strada aia dar când în
 sfârșit mi-am învins
 disperarea și tristețea
 și am trecut iar pe
 acolo casa aia nu
 mai era și nici
 masa de sub
 cireșul din curte în
 locul lor
 înălțându-se un
 restaurant proaspăt construit cu
 ferestrele intens luminate
 chiar pe locul unde
 cei doi bătrâni jucau
 șah
 mutând cu repeziciune
 piesele albe și
 negre de parcă s-ar fi
 temut să nu
 le fure cineva
 stând în picioare cu
 ochelarii negri pe
 nas la
 marginea tablei ca la
 marginea
 unui râu cu
 mâinile scoase din
 buzunare și scoțând
 strigăte de
 albatros nimic nu mai

amintește de ce a
 fost cândva iar dacă
 i-aș povesti cuiva
 despre
 casa aia cu un cireș în
 curte și despre
 cei doi bătrâni
 lungi și scheletici
 sunt sigur că
 m-ar
 socoti nebun

criticii literari mănâncă tot timpul acasă...
 nevestele lor gătesc bine... cafeaua băută
 în fotoliu... noi încă n-avem
 neveste și nici telefon... mi-am cumpă-
 rat astăzi încă o pereche de
 ciorapi... prostule, nu știi să faci
 economii... am să scriu despre
 vidul din mine... a scris mai
 înainte livius ciocârlie... criticii
 ăștia știu tot... ce bine e că
 nu s-au apucat și de poezii... noi
 abia de mai respirăm... n-avem neveste
 și nici telefon... ne facem singuri
 mâncarea și ne urcăm
 în avion...
 când speli vasele este la fel
 ca și cu scrierea unei poezii...
 vasele curate întotdeauna
 sunt goale...

amestecam vodcă nemțească și bere ciucaș zăpada
 se amesteca
 cu ploaia vorbele noastre despre fotbal se amestecau cu
 vorbele noastre despre femei pe atunci ne plăcea
 foarte mult
 fotbalul de fapt nu știam unde voiam să ajungem toți
 eram la fel de plictisitori ușile iubitelor noastre
 erau încuiate chiar când ne îmbrățișau totuși ne
 îmbrățișau mai departe...
 cu ardoare...
 capul ni se învârtea...
 le iubeam îmbrăcați... nu ne lăsau
 să le atingem țâțele...
 nici măcar nu erau... nici măcar nu ne-am
 dat seama că ele nu erau... nu
 veniseră... le
 îmbrățișam mai departe

